

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL ORADEA
Secția penală și pentru cauze cu minori
Dosar nr. ----
Număr operator de date cu caracter personal: 3159

Î N C H E I E R E

Ședința publică din 03 iulie 2014

Complet de judecată compus din:

Președinte : S.L.M.

Grefier : C.M.

Ministerul Public este reprezentat de procuror D. V. din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea.

S-a luat în examinare contestația declarată de către condamnatul contestator **D.G.**, împotriva sentinței penale nr. ---- pronunțată de către ---, cauza având ca și obiect intervenirea unei legi penale noi, potrivit art. 595 Cod procedură penală.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă condamnatul contestator D. G., în stare de arest, asistat de avocat O.M. în substituirea avocatei H.M. în baza împuternicirii avocațiale nr. ---din ----2014 emisă de Baroul Bihor – Cabinet de Avocat.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei în sensul celor de mai sus, învederându-se că prezenta cauză a fost repusă pe rol pentru a se pune în discuția părților oportunitatea sesizării ICCJ în vederea dezlegării chestiunii de drept ce constă în posibilitatea formulării unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor articolului 6 alineatul 1 din Noul cod penal privind aplicarea legii penale mai favorabile ulterior respingerii unei astfel de cereri, în situația în care, după respingerea cererii s-a pronunțat de către ICCJ o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidenta în cauză.

Reprezentantul Parchetului învederează instanței că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind ca în mod corect a fost respinsă ca inadmisibilă cererea formulată de contestator cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile.

Apărătorul contestatorului arată că se impune sesizarea ICCJ, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.475 cod procedura penală.

Contestatorul D.G., având ultimul cuvânt, arată că achiesează la concluziile apărătorului său.

CURTEA DE APEL

Constată că prin sentința penală ----- pronunțată de Tribunalul Bihor s-a respins cererea formulată de persoana condamnată D.G. de aplicare a legii penale mai favorabile, constatându-se că nu sunt aplicabile dispozițiile art.6 cod penal privind incidenta legii penale mai favorabile pentru pedeapsa aplicată acestuia prin sentința penală nr. 130/12.06.2013 pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă prin decizia penală nr. 503/R/11.07.2013 a Curții de Apel Oradea, în baza căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei nr. 187/2013 a Tribunalului Bihor.

Pentru a pronunța această hotărâre s-a reținut că prin sentința penală nr. 130/12.06.2013 pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă prin decizia penală nr. 503/R/11.07.2013 a Curții de Apel Oradea, s-a admis cererea de contopire a pedepselor formulată de condamnatul D.G. vizând pedepsele aplicate prin sentința penală nr. 1634/2011 a Judecătoriei Oradea (sentință care la rândul ei constituie o hotărâre de contopire a pedepselor aplicate prin sentința penală 380/2011 a Judecătoriei Oradea, sentința penală nr. 842/2010 a Judecătoriei Oradea și sentința penală nr. 1052/2011 a Judecătoriei Oradea) respectiv pedepsele aplicate prin sentința penală nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor după cum urmează:

-1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 194 cod pen.

-5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 215 al. 2 și 3 cod pen

-1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 291 cod penal

-5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 215 al. 2 și 3 cod pen

-1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 288 al. 1 cod penal

- 1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 291 cod penal

- 2 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 20 cod penal rap. la art. 215 al. 2 și 3 cod penal

-1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 288 cod penal

-8 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 215 al. 2, 3 și 5 cod penal cu aplic. art. 320 ind. 1 cod pr. penală (pedeapsă aplicată prin sp. nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor)

-1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 291 cod penal cu aplic. art. 320 ind. 1 cod pr. penală (pedeapsă aplicată prin sp. nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor).

S-a dispus ca, condamnatul să execute pedeapsa cea mai grea de 8 ani închisoare la care s-a adăugat un spor de 1 an 2 luni închisoare, în final urmând să execute 9 ani 2 luni închisoare, în regim de detenție. De asemenea condamnatului i s-a aplicat pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza II lit. b cod penal pe o durată de 5 ani. În baza sentinței penale menționate s-a emis

mandatul de executare a pedepsei nr.187/15.07.2013 a Tribunalului Bihor, în executarea căruia se află condamnatul în prezent.

Instanța a reținut că art 6 alin 1 C.pen. devine aplicabil când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, *sanctiunea aplicată*, dacă depășește *maximul special* prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

Sintagma „sanctiunea aplicată” are în vedere pedeapsa în executarea căreia se află persoana condamnată, pedeapsă unică sau rezultantă a unei pluralități de infracțiuni.

Pentru a se verifica dacă această „sanctiune aplicată” depășește „maximul special” prevăzut de legea nouă, se analizează într-o primă etapă fiecare din pedepsele componente prin raportare la maximul special prevăzut pentru fiecare din acestea în legea nouă, după care se analizează, prin raportare la situația juridică a condamnatului, regimul sancționator prevăzut în legea nouă.

Art 6 alin 1 C.pen. devine aplicabil numai în situația în care, în baza acestui regim sancționator, pedeapsa ce i-ar fi aplicată condamnatului potrivit legii noi – pedeapsă care reprezintă „maximul special” prevăzut de legea nouă, la care face referire art 6 - ar fi mai ușoară. Într-o astfel de ipoteză, se face aplicarea legii noi atât în privința pedepselor componente (care, după caz vor fi reduse la maximul prevăzut de legea nouă), cât și în privința regimului sancționator aplicabil acestor pedepse (după caz, concurs, recidivă, pluralitate intermediară, etc), pedeapsa rezultantă stabilită potrivit legii noi fiind pedeapsa pe care persoana condamnată urmează să o execute în continuare.

Ori în privința condamnatului D.G. pedeapsa rezultantă de 9 ani 2 luni închisoare aplicată acestuia nu depășește maximul special la care s-ar fi ajuns, potrivit legii noi.

Astfel pedepsele de 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 194 cod pen, 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 215 al. 2 și 3 cod pen, 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 291 cod penal, 5 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 215 al. 2 și 3 cod pen, 1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 288 al. 1 cod penal, 1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 291 cod penal, 2 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 20 cod penal rap. la art. 215 al. 2 și 3 cod penal, 1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 288 cod penal, 1 an 6 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 291 cod penal cu aplic. art. 320 ind. 1 cod pr. penală (pedeapsă aplicată prin sp. nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor) nu depășesc maximul special prevăzut în textul nou de incriminare.

Cât privește pedeapsa de 8 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prev de art. 26 cod penal rap. la art. 215 al. 2, 3 și 5 cod penal cu aplic. art. 320 ind. 1 cod pr. penală (pedeapsă aplicată prin sp. nr. 143/2012 a Tribunalului Bihor) analizată în individualitatea ei depășește maximul special

stabilit de noul cod penal cu luarea în considerare a cauzei de atenuare impusă de art. 396 al. 10 cod pr. penală, instanța apreciind că maximum de care se poate ține seama în cazul acestei pedepse este de 3 ani 4 luni închisoare.

Aplicând însă regimul sancționator al concursului de infracțiuni prev. de art. 39 al. 1 lit. b cod penal la cele 10 pedepse aplicate condamnatul ar ajunge să execute pedeapsa de 5 ani închisoare la care s-ar adăuga un spor de 1/3 din toate celelalte pedepse cuprinse în contopire, (1/3 din 1 an închisoare + 1 an închisoare + 5 ani închisoare + 1 an 6 luni închisoare + 1 an 6 luni închisoare + 2 ani 6 luni închisoare + 1 an 6 luni închisoare + 3 ani 4 luni închisoare - redusă de la 8 ani închisoare + 1 an 6 luni închisoare) adică o pedeapsă mult mai severă decât pedeapsa de 9 ani 2 luni închisoare care i-a fost aplicată potrivit legii vechi ce reglementa concursul de infracțiuni.

Nici dispozițiile art. 6 al. 6 cod penal nu îi sunt aplicabile condamnatului având în vedere că pedeapsa complementară aplicată prin hotărârea definitivă este cea prev. de art. 64 lit. a teza II și lit. b cod penal din 1969 pe o perioadă de 5 ani, durată care nu o depășește pe cea prev. de art. 66 al. 1 cod penal.

Prin decizia penala nr.19/C/25.03.2014 a Curtii de Apel Oradea s-a respins ca nefondată contestația formulată de petentul condamnat D.G. împotriva sentinței penale nr. 122 din 27 februarie 2014 pronunțată de Tribunalul Bihor.

La data de 19 mai 2014 condamnatul D.G. a formulat și înregistrat pe rolul Tribunalului Bihor o noua cerere prin care solicita aplicarea legii penale mai favorabile cu privire la pedeapsa de 9 ani și 2 luni aplicată prin sentința penala nr.130/12.06.2013 a Tribunalului Bihor, cerere care a fost respinsă ca inadmisibilă prin Sentința penala nr.243/20.05.2014, conform art.599 alin.5 raportat la art.595 cod procedura penala cu aplicarea art.23 din Legea 255/2013.

Pentru a pronunța aceasta hotărâre Tribunalul a reținut ca prin sentința penală nr. 122/P/2014 din 27.02.2014 pronunțată în dosar nr 803/111/2014, s-a respins cererea formulată de persoana condamnată D.G., de aplicare a legii penale mai favorabile, constatându-se că nu sunt aplicabile dispozițiile art 6 C.pen., privind incidența legii penale mai favorabile, pentru pedeapsa aplicată condamnatului D. G. prin sentința penală nr. 130/12.06.2013 pronunțată de Tribunalul Bihor, definitivă prin d.pen. nr. 503/R/11.07.2013 a Curții de Apel Oradea, în baza căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei nr. 187/2013 a Tribunalului Bihor.

Hotărârea Tribunalului Bihor a rămas definitivă la data de 25 martie 2014 prin d.pen. nr 19/C/2014 a Curții de Apel Oradea.

Subsecvent analizei efectuate prin sentința penală nr. 122/P/2014, niciun element nou nu a intervenit în privința situației juridice a condamnatului, pentru ca instanța să procedeze la o nouă evaluare a incidenței art 6 C.pen. în ceea ce-l privește.

Devin astfel incidente prev art 599 alin 5 C.pr.pen., conform cărora cererile ulterioare de contestație la executare sunt inadmisibile dacă există identitate de persoană, de temei legal, de motive și de apărări.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație condamnatul D.G. solicitând admiterea acesteia, desființarea sentinței contestate în sensul aplicării legii penale mai favorabile și reducerii pedepsei aplicate.

Procedând la verificarea dosarului, curtea a constatat că, ulterior pronunțării sentinței penale 122/P/27.02.2014 de către Tribunalul Bihor, ICCJ a pronunțat Decizia nr. 1/ 14.04.2014 prin care a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie prin încheierea din data de 7 februarie 2014, în Dosarul nr. 289/120/2014, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni și a stabilit ca în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni, într-o primă etapă se verifică incidența dispozițiilor art. 6 din Codul penal, cu privire la pedepsele individuale, în a doua etapă se verifică dacă pedeapsa rezultantă aplicată potrivit legii vechi depășește maximul la care se poate ajunge în baza legii noi, conform art. 39 din Codul penal.

În cazul în care pedeapsa rezultantă, aplicată potrivit legii vechi, depășește maximul la care se poate ajunge în baza art. 39 din Codul penal, pedeapsa rezultantă va fi redusă la acest maxim.

În caz contrar, pedeapsa rezultantă va rămâne astfel cum a fost stabilită potrivit legii vechi.

Din lecturarea considerentelor acestei decizii rezulta ca. în primă etapă, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (1) din noul Cod penal, referitoare la aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, se compară pedeapsa aplicată pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite, care compun pluralitatea de infracțiuni, cu maximul special prevăzut de legea penală nouă și se reduce fiecare pedeapsă aplicată la maximul special prevăzut de legea nouă, în cazul în care se constată că depășește acest maxim special.

Această operațiune este obligatorie, ea trebuie să aibă loc independent de soarta pedepsei rezultante, întrucât pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte poate avea semnificații de sine stătătoare, independent de pluralitate, în cazuri precum incidența unei alte legi mai favorabile, incidența unui act de grațiere etc.

În aceste condiții se pune problema admisibilității cererii de aplicare a legii penale mai favorabile formulată de condamnat după respingerea cererii inițiale raportat la dispozițiile deciziei ICCJ, respectiv dacă se poate aprecia ca aceasta decizie poate fi socotită un temei sau o apărare nouă de natură să permită analizarea pe fond a noii cereri prin prisma dispozițiilor art. 598 cod procedura penală raportat la art. 595 cod procedura penală.

Instanța constată că ICCJ nu a mai statuat asupra acestei chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă, recurs în interesul legii, iar aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, de lămurirea ei depinzând soluționarea pe fond a cauzei dedusă judecării, întrucât privește una din condițiile cerute de articolul 598 alin. 5 pentru a verifica admisibilitatea cererii ulterioare de contestație la executare formulată de condamnat.

Totodată apreciem ca deciziile pronunțate de ICCJ pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală pot fi apreciate ca motive sau apărări noi conform dispozițiilor art. 595 cod procedura penală dacă conținutul acestora face posibilă aplicarea legii penale mai favorabile.

De principiu, hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări și schimbări în cursul executării numai ca urmare a descoperirii unor împrejurări care, dacă erau cunoscute în momentul pronunțării hotărârii, ar fi condus la luarea altor măsuri împotriva făptuitorului ori ca urmare a unor împrejurări intervenite după ce hotărârea a rămas definitivă. În aceste situații apare necesitatea de a se pune de acord conținutul hotărârii puse în executare cu situația obiectivă și a se aduce modificările corespunzătoare în desfășurarea executării.

Dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza Brumărescu împotriva României, paragraful 61).

Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa.

Constituția statuează cu privire la principiul aplicării legii penale mai favorabile. Fiind o construcție teoretică, principiul constituie un element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă. Aceasta din urmă este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale. Astfel, în cazul pedepselor definitiv aplicate nu se mai pune problema alegerii legii mai favorabile, deoarece aceasta este, prin ipoteză, legea nouă, singura aplicabilă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite.

Apreciem că se impune acest lucru și pentru a nu exista o discriminare între persoanele condamnate ale căror cereri de aplicare a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei au fost soluționate nefavorabil anterior pronunțării deciziei mai sus arătate de către ICCJ și cele ale căror cereri au fost soluționate favorabil după pronunțarea acesteia și avându-se în vedere soluția și considerentele reținute de instanța supremă.

Având în vedere că problema de drept supusă dezbaterii privește fondul cauzei și pentru respectarea principiilor legalității și a echității care cârmuiesc procesele penale, instanța apreciază că se impune suspendarea prezentei cauzei până la darea unei soluții ori dezlegări în acest sens.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

În temeiul articolului 476 și următoarele din Noul cod de procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept ce constă în modul de aplicare a dispozițiilor articolului 6 alineatul 1 din Noul cod penal, respectiv cu privire la posibilitatea formulării unei noi cereri de aplicare a dispozițiilor articolului 6 alineatul 1 din Noul cod penal privind aplicarea legii penale mai favorabile ulterior respingerii unei astfel de cereri, în situația în care, după respingerea cererii s-a pronunțat de către ICCJ o hotărâre prin care s-a dat o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept incidenta în cauza.

În baza articolului 476 alineatul 4 din Noul cod de procedură penală suspendă cauza până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept descrise mai sus.

Pronunțată în ședința publică azi, 3.07.2014.

Președinte,
S.L.

Grefier,
C.M.